

ရှင်ဝိုင်း
ထာဝရလွမ်းခွင့်

အခန်း - ၁

ပြောရမယ်ဆိုလျှင် မနက်၅နာရီ မထိုးတထိုး။ သည် အချိန်က မေအဖို့ အလုပ်စတင်ချိန်။ စက်ဘီးတစ်စင်းရယ် မေရယ် သတင်းစာ တစ်ထပ်ရယ်။ နားကြပ်လေးကို နားထဲထိုးသွင်းလျက် စက်ဘီးကို နင်းပြီး ခရီးစခဲ့သည် ။ ကိုယ်လိုသူလို အလုပ်ရှုပ်နေကြသည့် လူတော်တော်များများ ရှိနေသည် ။

"ဟိုး ဒေါ်လေး ပန်းတွေယူခဲ့ပြီလား မေကို တစ်စည်းပေးပါ"

အဖြူရောင် နှင်းဆီတစ်စည်းကို လှမ်းယူပြီး ပိုက်ဆံ ထုတ်ပေးလိုက်သည် ။ ကိုယ့်အတွက် အခြေခံ လူတန်းစားတွေက အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေတွေပဲလေ။ သတင်းစာဆိုတာမျိုးက လူလတ်တန်းစားတွေ အထူးသဖြင့် လူချမ်းသာများ သာ မှာ ယူဖတ်ကြသည့် အမျိုး။ သူတို့ ဖတ်ပြီး ကြာပြီဆို အမှိုက်ဖြစ်တော့မည်ဆို ကိုယ်တို့လို လူတန်းစားတွေ ဖတ်လို့ရပြီ။

ပန်းစည်းလေးကို ရှေ့က စက်ဘီးခြင်းထဲ ထည့်ပြီး သတင်းစာ စပို့ပြီ ။ အိမ်ကြီး တစ်အိမ်ရှေ့ အရောက်တွင် သည် အိမ်က မနေ့ကမှ စမှာ သည် ။ ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ပစ်ရကောင်းမလား။ တံခါးဝ ညှပ်ထားရ ကောင်းမလား။ မဖြစ်သေးပါဘူး ခြံထဲရောက်နေတာ ပိုသေချာပါသည် ။

"ဘုတ်"

"ဟ ဘယ်သူလဲ ငါ့ခေါင်းကို တည့်တည့်မှန်တယ်ဟ"

မေကတော့ နားထဲမှာ သီချင်းသံစဉ်လေးကြောင့် ဘာမှ မကြားပဲ ကြည်နူးစွာ စက်ဘီးကို နင်းလာခဲ့သည်။ ။

"ဟာ ဘယ်လိုဟာလဲဟ ကိုယ့်အပြစ်ကို ရှောင်သွားတာ"

တစ်ယောက်တည်းသာ ဒေါသတွေဝေနေသည့် စိမ်းလွင်ပြင် အဖြစ်ကို သတင်းစာပို့သူက မြင်မည်မဟုတ်ပါ။ ခြံထဲ စောစောထွက်ပြီး လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေသည့် စိမ်းလွင်ပြင် စောစောစီးစီး အကုသိုလ် ဝင်နေသည်။ ။ မိန်းကလေးလား။ ယောက်ျားလေးလား မသဲမကွဲပေ။ စိတ်ထဲကသာ ကြိမ်းဝါးထားခိုက်သည်။ ။

"မနက်ဖြန်ကျတွေ့မယ်"

မေကတော့ သတင်းစာ အကုန်ပို့ပြီးရင် မြို့လည်က ဘုရားမှာ ပန်းကပ်လှူနေကျ။ နှင်းဆီပန်းစည်းကို ရေးဆေးကာ ဘုရားကပ်လိုက်သည်။ ။ ဘုရားရင်ပြင် တစ်ခုလုံး တံမြက်စည်းလှည်း။ ဒါတွေအားလုံးက မေနေ့စဉ် လုပ်နေကျ အလုပ်တစ်ခု။ ခရေပင်ကြီးအောက်တွင် ထိုင်နေရင်း မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာသည်။ ။

"ဪ ခရေရယ် နင်က အပင်မြင့်ကနေ ကြွေဆင်းပေမဲ့ အနံ့က မွှေးနေသေးတယ်။ ငါ့လည်း ပဲ နင်လို ကြွေပေမဲ့ မွှေးနေတဲ့ ဘဝမျိုးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေပါတယ်"

ခရေပန်းလေးများ ဖြင့် ရင်ထဲမှ အသံတိတ်စကား ပြောနေမိသည်။ ။ သို့သော် ခရေလေးများက နားလည်ပါ။ ။ ထိုအတွေးဖြင့် တစ်ခါ ပြုံးမိပြန်သည်။ ။

ကောင်မလေးတစ်ယောက် ငိုမဲ့မဲ့ပုံစံလေးမှ ပြုံးသွားသည် ကို ကန္တာ

ရ အတွက် ထူးဆန်းနေသည် ။ သူမပုံစံသည် ကဗျာမဆန်ပေမဲ့ ကဗျာဆန်နေသည် ။ ခံစားများ လွန်းသည် ကို ဖုံးကွယ်ကာ နေသည့် သရုပ်ဟန်။ ရ အတွက် ထူးဆန်းနေသည် မှာ တကယ်ပင်။ ရ တွေ့ဖူးသော မိန်းကလေးများ သည် ဆေးဆိုးပန်းရိုက်မျက်နှာ အမျိုးမျိုး အဆောင်အယောင် အပြိုင်အဆိုင်နှင့် မာယာပေါင်းများ စွာကို ဖုံးကာ ထားတတ်ကြသည် ။ ဘာလိုကြောင့်ရယ် မသိ လက်ထဲတွင် အသင့်ရှိနေသည့် ကင်မရာဖြင့် ချိန်ရွယ်ပြီး လျှပ်တစ်ပြက် ရိုက်လိုက်သည် ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် နားမလည်တော့ပါ။ စဉ်းစားခန်း ဝင်နေစဉ် သူမဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ လိုက်ရှာပေမဲ့ မတွေ့ရတော့ပါ။

"ဘွားမေ အစောကြီးပါလား"

"အမလေး မြေးရယ် လန့်လိုက်တာ "

သနပ်ခါးတုံးများကို စီရီလျက် ဘုရားတန်ဆောင်းတွင် ဆိုင်ခင်းနေသည့် ဘွားမေ လန့်သွားလေသည် ။ အသက် ၇၀ကျော် အဘွားတစ်ယောက် အတွက် သနပ်ခါးထည့်ထား အိတ်မှာ လေးလံလှသည် ။ မနိုင်တနိုင် မရွှေ့နေသည် ကို စတွေ့သည့် နေ့ကစ၍ နေ့စဉ် ကူညီပေးရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည် ။ အဲဒီနေ့က ...

"ဟီးဟီး လောကကြီးရယ် ငါ့ကိုမှ ဘာလို့ ရက်စက်ရတာလဲ"

မနက်စောစောစီးစီး ဘုရားပေါ် လာငိုနေမိသည့် မေ။ မေ၏ ပခုံးထက် အရေပြားမှာ တွန့်လိမ်နေသည့် လက်တစ်စုံ ကျရောက်လာသည် ။

"မြေးလေး ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ"

"မေ မေလေ အရမ်းစိတ်ညစ်နေလို့ ပါ"

"ဟွန်း လောကကြီးကို အပြစ်တင်နေတာလား"

အဘွားဆီက မြင်လိုက်ရသည့် အပြုံးတစ်ပွင့်။ လှောင်ပြုံးမဟုတ်ပဲ
လောကကြီးအကြောင်း ကြင်လည်နေသည့် သူတစ်ယောက်က ဂရုမမူ
သည့် အပြုံးကို ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်ဘူး ။

"အပြစ်တင်တာ မဟုတ်ပေမဲ့ မတရားဘူး အဘွား"

"လူတိုင်းမှာ စိတ်ညစ်စရာ စိတ်ပျက်စရာ အားငယ်စရာတွေ
လူတိုင်းကြုံကြတာပဲ အဘွားမှာ ရော မရှိဘူး ထင်လို့ လား။ တကယ်
တော့ ဒါတွေက လောကကြီးက လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ။ လူတွေ ကိုယ်
တိုင်လုပ်နေတာ ဒါတွေကို ဘယ်သူမှ ကယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ကိုယ်
သာကယ်မှ ရမှာ "

"ဟင်"

နားမလည်စွာ မေနှုတ်ဖျားမှ အာမေဠိတ်သံ သဲ့သဲ့ ထွက်လာတော့
သည် ။ ခေါင်းသုံးလုံးရှိသည့် အဘွားတို့လို အရွယ်သည်
အတွေ့အကြုံများ သလို လောကကြီးအကြောင်း လူတွေအကြောင်း နား
လည်နေပေလိမ့်မည်။

"ခုချိန်ကစပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကယ်ရမယ် လာအဘွားနောက် လို
က်ခဲ့"

ဆိုင်တစ်ဆိုင် အရောက်တွင် ပန်းတစ်စည်းနှင့် တံမြက်စည်း တစ်
ချောင်းကို လှမ်းပေးနေသည် ။ မေ ဘယ်လိုမှ နားမလည်တော့။

"အဘွား ဒါက"

"စိတ်ညစ်နေတဲ့ အချိန်ဆို စိတ်ကြည်နူးရမယ့် အလုပ်ကို လုပ်ရတ
ယ်။ ဒါမှ အသက်ရှည်တာ စိတ်ညစ်စရာကို ကြာကြာမွေးထားရင် အသ
က်တိုတယ်။ ဒီပန်းက ဘုရားကပ်လှူဖို့ ဒီတံမြက်စည်းက တံမြက်စည်း

လှည်းဖို့ သွားသွား အားလုံးကို မေ့ပြီး သွားလုပ်ကြည့်"

အဘွားမေပြောသည့် အတိုင်း လုပ်ကြည့်တော့ တကယ်ကို ထူးထူးခြားခြား စိတ်ကြည်နူးရသည်။ ခုချိန်ထိဆို နှစ်လနှင့် ရက်နှစ်ဆ ယ့်တစ်ရက် ရှိလို့ နေလေပြီ။

"ဟာ အဘွား အလေးတွေမ မနဲ့ လေ မေလုပ်ပေးမှာ ပေါ့ နောက်ဆို ချန်ထားနော်"

အဘွားမေက သနပ်ခါးအိတ်ကို မရွှေ့နေတော့မှ အတိတ်ဆီမှ ပစ္စုပ္ပန်ဆီကို ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ။

"ရွှေ့ဘို သနပ်ခါးတုံးများ ရန်ကုန်လိမ်းဖို့ ယူ ဘယ်လို အသားမဲမဲ ဝါ ဝါညက်ညက်ဖြူ သနပ်ခါး စစ်စစ်တွေနော်"

အဘွားမေ အော်သည့်အတိုင်း မေအော်ပေးလိုက်သည်။ ။

အသံကြားရာဆီကို ကြည့်လိုက်တော့ စောစောက မိန်းကလေးပါ လား။ သနပ်ခါးတုံးကို နမ်းရှိုက်ပြီး အော်နေသည်။ ။ ကြော်ငြာမင်းသမီး ကောင်းမှ တော့ သွားစပ်စု ရတာပေါ့လေ။

"အဟမ်း"

"အော် ဈေးဝယ်လာတယ် အဘွားမေရေ"

အဘွားမေကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ။ သည် လူကိုကြည့်ရတာ ထူးဆန်းသည်။ ။ သူပုံစံက မေတို့လို မြို့ငယ်လေးမှာ တွေ့ရခဲသည့် ပုံစံမျိုး။ ဆံပင်ကို ကတုံးကေပုံစံ ညှပ်ထားပြီး အင်္ကျီလက်ရှည် ဝတ်ထားသည် ကို လည်ပင်းတွင် ထောင်တက် နေသည့် တက်တူးများ။ ။ တစ်နည်းပြောရလျှင် ခန္ဓာကိုယ်ထက် ပန်းချီ ဆွဲခြင်းပေါ့။ လည်ပင်းကိုသာ စူးစမ်းလျက် ကြည့်နေမိသည်။ ။

"အဲဒါဆို ဒီတစ်တုံးထည့်ပေးပါ အဘွား"

ထိုတော့မှ မေအကြည့်ကို ထိုလူဆီက လွှဲပစ်လိုက်သည်။ သူကလည်း သိသလိုဖြင့် မေကိုပြုံးပြနေ၍ မေက မျက်မှောင်ကုတ်လျက် ကြည့်လိုက်သည်။

"ရော့အဘွား ပိုက်ဆံ မအမ်းနဲ့ တော့ အဘွား"

တစ်သောင်းတန်ကို ပေးပြီး အကြွေပြန်မအမ်းရန် ပြောနေသည်။ အဘွားမေက ပိုက်ဆံကို သနပ်ခါးတုံးဖိုးသာ ယူ၍ အမ်းပေးလိုက်သည်။

"လူလေး အဘွားက သူများ ပိုက်ဆံ အလကား မယူတတ်ဘူးကွဲ့ ရော့မင်းပိုက်ဆံ"

ထူးဆန်းလှသည့် မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ကို လာဆုံရ၍ ရအဖို့ အတော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှသည်။

"အဘွား မေပြန်ပြီနော်"

အဘွားနှင့် စကားပြောနေစဉ် ဟိုလူပြန်သွားသည်။ သနပ်ခါးတုံးများ ပေါ်တွင် ကင်မရာတစ်လုံး။ ကင်မရာကို ကောက်ယူလာပြီး အမြန် ပြေးလိုက်လာခဲ့သည်။ ဘုရားမုဒ်ပေါက်တွင် ဖိနပ်စီးနေသော သူ့ကို တွေ့ရသည်။

"ဟိတ်လူ ဒီမှာ "

ရ ၏ မျက်နှာရှေ့တွင် တိုးဝင်လာသည့် ကင်မရာကို မြင်လိုက်စဉ် ပြုံးလိုက်သည်။ ထိုအပြုံးကို သူမတော့မြင်မည် မဟုတ်ပါ။

"ကျေးဇူးပါနော် မင်းတို့ ရွှေဘိုသူတွေက တကယ်ရိုးသားတာပဲ "

"ဘာလို့ အဲလိုပြောတာလဲ"

မေ မျက်နှာကို ရှုံ့လျက် ပြန်မေးလိုက်မိသည် ။ ဘာကို ဆိုလိုရင်းဆိုတာ သိချင်မိသည် ။

"ဒီလိုကင်မရာကို ပြန်ပေးလို့ လေ"

"အဟက်"

သူစကားကြောင့် မေ မထီမဲ့စွာ မဲ့ပြီးလိုက်သည် ။

"လူတစ်ယောက်ကို နေရာဒေသကို စွဲပြီး လူတန်းစားကို စွဲပြီး ရိုးသားတယ် မရိုးသားဘူး ပြောလို့ ရလို့ လား။ ဒီကင်မရာ ဘယ်လောက်တန်တန် မေက ရွှေဘိုသူဖြစ်နေလို့ လာပြန်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး ။ မေက သူများ ပစ္စည်းကို ကောက်ရလို့ အရှင်မပေါ်ရင်တောင် ယူမထားဘူး "

"မင်းက လေးစားထိုက်ပါတယ်"

"လူလေးစားအောင် လုပ်ပြတာလည်း မဟုတ်ဘူး ရှင်းလား"

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြောပြီး စက်ဘီးဒေါက်ကို ဖြုတ်လျက် စက်ဘီးကို စီးပြီး ထွက်လာခဲ့သည် ။ မထင်မှတ်ထားသည့် အပြုအမူလေးတွေကို မြင်တွေ့ရ၍ ရ အတွက် ကြည်နူးမိသည် ။

အလုပ်ဆီကို စက်ဘီးဖြင့် စီးသွားရသည် မှာ သိပ်မလွယ်လှ။ အနည်းငယ်မျှ လှမ်းကွာသောကြောင့် နာရီဝက်ခန့် ကြိုလာရသည် ။ မေလုပ်သည့် အလုပ်က ဆောက်လုပ်ရေး ဆိုက်တစ်ခုတွင် စာရင်းကိုင် အလုပ်ဖြစ်သည် ။

"ဟေ့ မေ ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီက သူဌေးလာမယ်တဲ့ "

"သူလာတော့ ငါနဲ့ ဘာဆိုလဲ "

"သူဌေးက အရမ်းချောတာတော့ သိလား မနွေညကတောင် လာသွား"

"နင်ကလေ ပြောလေကဲလေနော် အလုပ်လုပ်မှာ လား နှာဘူးထမှာ လား"

မေအဖို့ အားလုံးကို တန်းတူ ဆက်ဆံတတ်၍ အားလုံးက ခင်ကြသည် ။ ပန်းရံကောင်မလေးတွေနှင့်လည်း ခင်သည် ။ လူတန်းစား ခွဲခြားသည် ကို မေ ရွံမုန်းသည် ။ ယခုအလုပ်သည် လည်း အိမ်ယာမဲ့များ အတွက် တည်ဆောက်ရေး တစ်ခုဖြစ်နေသောကြောင့် မေအလုပ်ဝင်နေခြင်း ဖြစ်သည် ။

"မေကလေ ပြောလိုက်ရင် ပိဿာလေးနဲ့ နံဘေးပေါက် လာရင် တွေ့မယ်"

လျှာထုတ်ပြီး ပြောင်ပြလိုက်သည် ။ ကားအရေအတွက်များကို စစ်ဆေးရသည် ။ လူဦးရေ စစ်ရသည် ။

"မေ ခဏနေ သူဌေးလာလိမ့်မယ် စာရင်းတွေ သေချာလုပ်ထားနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေ အကုန်ပြင်ဆင်ထားပါတယ်"

မန်နေဂျာ၏ ညွှန်ကြားချက်များကို ခေါင်းညိတ်ကာသာ နာခံခဲ့သည် ။ မေသည် ထူးဆန်းသည် ။ အချုပ်အနှောင်ကို ရွံမုန်းတတ်သူဖြစ်၍ ဝန်ထမ်းဘဝကို ရှောင်သည် ။ သည် လုပ်ငန်းသည် ရေရှည်လုပ်ငန်း မဟုတ်သောကြောင့်သာ လုပ်ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

"မေရေ မေ ဟိုမှာ ပန်းရံတစ်ယောက် ခြေချော်ကျလို့ "

"ဟင် ဟုတ်လား မေလာခဲ့မယ်"

ဒဏ်ရာရသည့် အလုပ်သမားရှိရာ တတိယထပ်ကို အပြေးလေး တက်လာခဲ့သည်။ သည် နေ့မှ ဖြစ်ရတယ်လို့။ သူဌေးကလည်း လာမည်။

"ဟာ တော်တော် ထိသွားတာပဲ"

မေသည် ကြက်ခြေနီသင်တန်း တက်ဖူးသူမို့ လူနာအနေထားကို ကြည့်လျှင်ပင် သိလိုက်သည်။ ခြေထောက်တစ်ဖက်မှာ လုံးဝ မလှုပ်နိုင်ပဲ ဖြစ်နေသည်။ ပေါင်လယ်၌ ပြတ်ရှုဒဏ်မှ သွေးများ စီးကျနေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ မျက်ဖြူလန်သွားသည်။

"ဘာလုပ်နေကြတာလဲ ဆေးရုံပို့ရအောင် မြန်မြန်လုပ်ကြလေ"

"ဘယ်သူမှ မလှုပ်ကြ"

"အလုပ်ကို နမော်နမဲ့ လုပ်လို့ ဖြစ်တာပဲ သွား ကိုယ့်အလုပ်ကို လုပ်ကြ နောက်ကျမှ လည်း လာသေးတယ် ခုတော့ အာရုံမစိုက်တော့ ဖြစ်ပြီပေါ့"

မန်နေဂျာကို မြင်၍ ဘယ်သူမှ မကူညီရဲတော့ပဲ နောက်ကို ဆုတ်သွားကြသည်။ အလုပ်ချိန် နည်းနည်းလျော့လျှင်ပင် လုပ်အားခ ဖြတ်တတ်၍ မန်နေဂျာကို ကြောက်ကြသည် မှာ မဆန်းလှပေ။ တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့ အနိုင်နိုင်မို့ လုပ်အားခ ဖြတ်ခြင်းကို ဘယ်သူမှ မလိုချင်ကြ။

"ဒီမှာ ဂျာကြီး ရှင် အကြင်နာ ခေါင်းပါးလှပါလား။ သူဘာသာ ဘာကြောင့်ခိုက်မိခိုက်မိ ဒါလူမှုရေးလေ နားမလည်ဘူးလား။ ရှင် ကိုယ် ချင်းစာတရားနည်းလှပါလား"

ဒဏ်ရာရနေသည့် နေရာကို ကိုင်ထားသည့် သွေးစွန်းလက်များ ဖြင့် ဂျာကြီး အင်္ကျီစများကို စုကိုင်ထားလိုက်သည်။ အကြင်နာကင်းမဲ့သည့် မျက်လုံးများ သည် တစ်ချိန်က အတိတ်ကို ပြန်မှတ်မိစေသည်။ သူမ၏

မျက်ဝန်းများ နှင့် ဆင်တူနေလေသည်။ ။ တဒိတ်ဒိတ်ဖြင့် ဆောင့်တက်လာသည့် သွေးများ နားထင်ကြောဆီကို ထိုးတက်လာသည်။ ။

"အား"

နားထင်ကို ဖိကပ်ရင်း

"ကျေးဇူးပြုပြီး ကယ်ပါ လူအသက် ကယ်ကောင်းပါတယ်"

အသံကုန် ဟစ်အော်လိုက်မိသည်။ ။ ကိုယ်ချင်းစာ စိတ်မဲ့လွန်း၍ လူသားမဆန်တော့ကြသည့် အသိုင်းအဝိုင်းသည် မေနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေသည်။ ။

လူတစ်ယောက် ဝင် လာပြီး ဒဏ်ရာရနေသည့် လူကို ပွေ့ချီကာ အောက်ထပ်ကို ဆင်းသွားသည်။ ။ မေ အံ့သြစွာ ကြည့်နေရင်းက ရင်တွေ တလုပ်လုပ်ဖြင့် ပျော်ရွှင်မိသည်။ ။ ကားပေါ်ကို တင်လိုက်ပြီး ကားမောင်းသူ နေရာတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ။ မေကတော့ ကြောင်ပြီးကြည့်နေဆဲ။

"ဟိတ် မင်းကလိုက်ဘူးလား တက်လေ"

"ရှင် ဟုတ်ကဲ့"

အလုပ်ပြုတ်ချင် ပြုတ်ပါစေတော့။ နောက်ဆံ တင်းမနေတော့ပဲ တက်လိုက်လာခဲ့သည်။ ။ တစ်လမ်းလုံး လူနာ၏ ညည်းညူသံများ ဝေနေသည်။ ။

"ဦးလေး ရောက်တော့မယ်နော် ခဏလောက် သည်းခံပေးနော်"

ဆေးရုံရောက်တော့ လူနာကို အမြန်ခေါ်သွားကြတော့သည်။ ။ ကူညီသည့် လူရယ် မေရယ်သာ ကျန်ခဲ့သည်။ ။ သည် လူပုံစံကြည့်ရတာ သားနားလှသည်။ ။ မေတို့လို လူတန်းစားများ နှင့် ကွဲထွက်နေတာ သိသာလှ

သည် ။ အဝတ်အစားကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် လူကြီးလူကောင်း ဆန်ဆန် ဝတ်ထားသည် ။ သူက ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာသနည်း။ ဧကန်စာ သူဌေးများ လား။ ရိရဲစွာထိုင်နေရာမှ ခေါင်းရော ခန္ဓာကိုယ်ပါ မတ်သွားပြီး ဘေးကို ကြည့်လိုက်သည် ။

"မင်းနဲ့ သူက ဆွေမျိုးလား"

"မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမျိုးပါပဲ နေ့တိုင်း တွေ့မြင်နေရတာပဲလေ။ အတူတူစား အတူတူ အလုပ်လုပ်တယ်။ ဒါလည်း ဆွေမျိုးလေ မြိန်ရာဟင်းကောင်း ခင်ရာဆွေမျိုးပေါ့"

"အော် မင်းအလုပ်ပြုတ်မှာ မကြောက်ဘူးလား"

တည်ငြိမ်နေသည့် သူမမျက်နှာကို စိမ်းလွင်ပြင် ငေးနေမိသည် ။

"ဟင့်အင်း မကြောက်ပါဘူး မကြောက်လို့ လိုက်လာတာပေါ့"

"မင်းနာမည်က "

"ရှင်သန်မေ"

"ရှင်သန်မေ"

နောက်ကနေ မေနာမည်ကို သံယောင် လိုက်နေသည် ။ သူနာမည်ကို တော့ မေ မမေးမိပါ။

"ကိုယ့်နာမည် စိမ်းလွင်ပြင် ကိုယ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ မသိချင်ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း မသိချင်ဘူး"

တော်တော်လေးကို ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ကင်းလွန်းသည် ။ မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ထားသည် ။ နှုတ်ခမ်းများကို တင်းတင်း စေ့ထားသ

ည် ။ သူမ မပြီးပေမဲ့ ပြီးသယောင်ယောင်။
အသားညိုညိုညက်ညက်ကြောင့် တစ်မျိုး ကြည့်ရသည် မှာ
အကြည့်မခွာ ကြည့်အောင် အတွေးစုံနေသည် ။ လှလားဆိုတော့ မလှပါ
ဘူး။ မလှဘူးလားဆိုတော့လည်း မမှန်ပြန်ဘူးလေ။ သူမကတော့
လွင်ပြင်ကို ရှိလေသည် မှ မထင်။ လွင်ပြင်အဖို့ တော့ မာနကြောင့် အ
နေခက်ရသည် ။

"လူနာအတွက် ဆေးတွေ ဝယ်ပေးပါ"

ဆေးစာရွက်ကို လှမ်းပေးနေတာကြောင့် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်ပြီး ယူ
လိုက်သည် ။

"မေ သွားဝယ်လိုက်မယ်"

ပြောပြောဆိုဆို ခပ်သွက်သွက်လေးပင် ထွက်လာခဲ့သည် ။ မေပြန်
လာသည် အထိ စိမ်းလွင်ပြင် မပြန်သေး။

"ရှင် ပြန်မယ်ဆို ပြန်ရပြီနော်"

"ဟ ကျေးဇူးတင် စကားလေးတောင် မပြောပဲ နှင်ထုတ်နေပါလား"

"မေက ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျေးဇူးတင်စရာ မလုပ်သလို မတင်လည်း မ
တင်ချင်ဘူး"

"မေ ကျေးဇူးပါ သမီးရယ်"

လူနာ၏ မိသားစုဝင်များ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ မေကို
ကျေးဇူးတင်နေကြသည် ။ မေက စိမ်းလွင်ပြင်ကို ကြည့်လိုက်သည် ။
ကျေးဇူးအတင်ခံချင်သည့် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စေရမည်။

"မေကို တင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး သူ့ကို တင်ရမှာ "

ဒေါ်လေးက တဖွဖွဖြင့် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောနေလေသည်။ ။

"သမီးအလုပ်ပြန်ရမှာ မို့ ရော့ ဒေါ်လေးလိုတာရှိ သုံးရအောင်"

လက်ကျန် ပိုက်ဆံနှစ်သောင်းကို လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ။
မေထွက်လာတော့ စိမ်းလွင်ပြင်ပါ လိုက်လာသည်။ ။ ဆေးရုံအပြင်ကို
သွားနေသည့် မေကို သူက လက်ကို လှမ်းဆွဲခေါ်လိုက်သည်။ ။

"လာလေ ကိုယ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ ကိုယ်လည်း အဲဒီပြန်သွားမှာ"

"ဟုတ် ဒါနဲ့ ရှင်က တကယ်သွားရမှာ ဟုတ်ရဲ့ လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ကိုယ်က မင်းသူဌေးလေ"

မအံ့ဩသည့် ပုံစံဖြင့် ခပ်ဟဟလေးလေး ပြုံးရယ်နေလေသည်။ ။
ဘာအဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ရယ်နေသလဲဆိုတာ လွင်ပြင် နားမလည်တော့ပါ။ သူ
မအတွက် အရာရာသည် ထူးဆန်းမနေပေမဲ့ လွင်ပြင်အတွက် သူမသည်
ထူးဆန်းနေတော့သည်။ ။
